DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 sierpnia 1937 r.

Nr 20

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

672

USTAWA

z dnia 2 lipca 1937 r.

o zapewnieniu pracy i o zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego.

Art. 1. W trosce o zapewnienie bytu obywatelom Państwa Polskiego, zasłużonym w walkach o niepodległość Państwa Polskiego, ustawa niniejsza zapewnia tym obywatelom pracę lub zaopatrzenie na zasadach w tej ustawie zawartych.

Art. 2. (1) Osoba odznaczona Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Krzyżem Niepodległości lub Medalem Niepodległości oraz osoba nie odznaczona, która udowodni czynny udział w walkach o niepodległość, przy równych kwalifikacjach zawodowych, ma pierwszeństwo przy obsadzaniu stanowisk w urzędach, przedsiębiorstwach i zakładach państwowych i samorządowych oraz w przedsiębiorstwach i zakładach przez państwo subwencjonowanych lub koncesjonowanych.

(2) Minister Spraw Wojskowych określa sposób, w jaki ma być udowodniony czynny udział w walkach o niepodległość.

Art. 3. (1) Każda instytucja i zakład o charakterze publicznoprawnym oraz każde przedsiębiorstwo i zakład pracy, niezależnie od tego, czy jest własnością państwową, samorządową, czy prywatną, ma obowiązek zatrudnić na każdych 33 pracowników co najmniej jedną osobę, posiadającą warunki, określone w art. 2 ust. (1), poszukującą pracy, zdolną do niej i skierowaną przez właściwy urząd lub instytucję pośrednictwa pracy.

(2) Obowiązkowi, przewidzianemu w ust. (1), podlega również każdy pracodawca, prowadzący roboty sezonowe, budowlane, ziemne, brukarskie, drogowe, kolejowe, wodne (budowlane, regulacyjne) oraz melioracyjne.

(3) W instytucji, przedsiębiorstwie i zakładzie pracy o zmiennej liczbie pracowników liczbę osób, posiadających warunki, określone w art. 2 ust. (1), przypadającą do zatrudnienia w danym miesiącu kalendarzowym, ustala się na podstawie przeciętnej miesięcznej pracowników zatrudnionych w miesiącu poprzednim, z wyjątkiem gospodarstw rolnych, gdzie bierze się za podstawę do obliczenia tylko stałych rocznych pracowników rolnych.

(4) Jeżeli pracodawca w rozumieniu ust. (1) i (2) w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy zatrudniał więcej uczestników walk o niepodległość niż to określa ust. (1), liczba zatrudnionych uczestników walk o niepodległość nie może być zmniejszona w przeciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej.

(5) Pracodawca może wypowiedzieć umowę o pracę, zawartą z osobą, posiadającą warunki, określone w art. 2 ust. (1), tylko z ważnych przyczyn, a w szczególności:

a) co do pracowników umysłowych tylko z ważnych przyczyn w rozumieniu art. 32, 33, 36 i 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323);

b) co do robotników tylko z ważnych powodów lub winy w rozumieniu art. 13 do 16, 18 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324).

(6) W przypadku zwolnienia z powodu niezdolności do pracy osoby, posiadającej warunki, określone w art. 2 ust. (1), pracodawca obowiązany jest zatrudnić w granicach wolnych stanowisk członka rodziny, na którym ciąży obowiązek utrzymania rodziny zwolnionego, a który poszukuje pracy i jest do niej zdolny.

(7) Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz z właściwymi ministrami może ustalić dla poszczególnego przedsiębiorstwa i zakładu lub poszczególnego obszaru normę wyższą, niż przewiduje ust. (1), aby zapewnić zatrudnienie na danym obszarze wszystkim uczestnikom walk o niepodległość.

Art. 4. Publiczne instytucje pośrednictwa pracy obowiązane są kierować na wakujące miejsca pracy w pierwszym rzędzie zarejestrowanych bezrobotnych uczestników walk o niepodległość.

Art. 5. (1) Zaopatrzenie ze Skarbu Państwa służy:

a) osobie odznaczonej Krzyżem Niepodległości z Mieczami lub Krzyżem Niepodległości, jeżeli osoba ta nie posiada środków, zapewniających egzystencję, a utraciła według orzeczenia komisji lekarskiej co najmniej 50% zdolności do zarobkowania lub przekroczyła 55 lat życia,

b) wdowie po osobie, określonej w lit. a), w przypadku, gdy małżeństwo zostało zawarte przez tę osobę przed przyznaniem jej zaopatrzenia, oraz sierotom, jeżeli wdowa i sieroty nie posiadają środków, zapewniających egzystencję; wdowie jednak nie służy to prawo, jeżeli wspólność małżeńska została są-

downie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony,

c) rodzicom osoby zmarłej, określonej w lit. a), jeżeli zmarły nie pozostawił wdowy ani dzieci, a rodzice nie otrzymują żadnego zaopatrzenia z funduszów publicznych, ani nie posiadają innych środków, zapewniających egzystencję.

(2) Za nie posiadającą środków, zapewniających egzystencję, należy uważać osobę, której dochód miesięczny z wszelkich źródeł nie przekracza łącznie kwoty, określonej w art. 6 ust. (1) dla osoby samotnej, lub w art. 6 ust. (1) i (2) dla osoby posiadającej rodzinę.

(3) Za nie posiadającą środków, zapewniających egzystencję, należy również uważać:

a) osobę właściciela gospodarstwa rolnego o powierzchni nie przekraczającej 5 ha ziemi użytkowej I lub II klasy, 8 ha III klasy i 10 ha — IV klasy,

b) osobę, posiadającą gospodarstwo rolne na mocy przepisów o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego lub z mocy ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1 z 1926 r.),

c) osobę, posiadającą osadę rentową o powierzchni poniżej 20 ha na obszarze województwa poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego oraz poniżej 35 ha na obszarze województwa pomorskiego, jeżeli nabycie tych osad nastąpiło po dniu 1 lipca 1919 r.,

jeżeli osoby, wymienione pod lit. a), b) i c), czerpią swój dochód wyłącznie z gospodarstwa lub osady.

(4) Zaświadczenia o stanie majątkowym oraz o środkach utrzymania wydaje powiatowa władza administracji ogólnej.

Art. 6. (1) Zaopatrzenie zasadnicze osoby, określonej w art. 5 ust. (1) lit. a), wynosi miesięcznie 90 złotych w miejscowościach, zaliczonych do klasy A. Kwotę tę obniża się zależnie od miejsca zamieszkania, a mianowicie: do zł 70 — w razie zamieszkania w miejscowości, zaliczonej do klasy B, oraz do zł 60 — w razie zamieszkania w miejscowości, zaliczonej do klasy C.

(2) Osobie, pobierającej zaopatrzenie na podstawie art. 5 ust. (1) lit. a), służy prawo do dodatku rodzinnego w wysokości 20% zaopatrzenia zasadniczego na żonę, wobec której ma obowiązek utrzymania, i na każde dziecko, będące na wyłącznym utrzymaniu, w wysokości 10% zaopatrzenia zasadniczego. Dodatek rodzinny nie może być przyznany na więcej niż na 4 dzieci, będących na wyłącznym utrzymaniu pobierającego zaopatrzenie. Prawo do dodatku na dziecko służy do ukończenia 18 roku życia. Jeżeli dziecko uczęszcza do szkoły publicznej, albo kształci się zawodowo, bądź wskutek ułomności fizycznej, umysłowej, albo nieuleczalnej choroby nie może zarabiać na swoje utrzymanie, prawo do dodatku służy do ukończenia 24 roku życia. Zawarcie związku małżeńskiego przed 18, bądź 24 rokiem życia powoduje utratę dodatku rodzinnego na dziecko.

(3) Za miarodajne do wymiaru zaopatrzenia uważa się dla osoby, która pobierała zaopatrzenie na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 8) — miejsce jej zamieszkania w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, zaś dla osoby, która otrzyma zaopatrzenie po wejściu w życie ustawy niniejszej — ostatnią miejscowość, będącą miejscem jej zamieszkania co najmniej w przeciągu jednego roku.

(4) W przypadku nieprzewidzianym w przepisach ust. (3) służy zaopatrzenie w wymiarze, ustalonym dla miejscowości klasy B.

(5) Wymiar, dokonany w myśl artykułu niniejszego, ulega zmianie w razie zmiany miejsca zamieszkania. Zmiana tego wymiaru następuje w przypadku przesiedlenia się osoby uprawnionej do miejscowości klasy wyższej po upływie trzech lat, w przypadku przesiedlenia się jej do miejscowości klasy niższej — po upływie jednego roku zamieszkiwania w nowej miejscowości.

(6) Przy wymiarze zaopatrzenia zasadniczego na podstawie ustawy niniejszej obowiązuje podział miejscowości na klasy, zawarty w załączniku do art. 17 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 238) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Art. 7. (1) Zaopatrzenie wdowy i sierot wynosi:

a) dla wdowy — 50% zaopatrzenia zasadniczego zmarłego męża,

b) dla każdej sieroty, której matka pobiera zaopatrzenie — po 33⅓% zaopatrzenia wdowy,

c) dla każdej sieroty, której matka nie żyje, lub nie pobiera zaopatrzenia — po 50% zaopatrzenia wdowy.

(2) Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocym, bądź suma zaopatrzeń sierocych nie może przekraczać 100% zaopatrzenia zasadniczego zmarłego.

(3) W przypadku, zasługującym na szczególne uwzględnienie, gdy po zmarłej osobie, określonej w art. 5 ust. (1) lit. a), pozostanie więcej niż 4 dzieci, zaopatrzenie wdowie łącznie z zaopatrzeniem sierocym może być przyznane do wysokości 100% zaopatrzenia zasadniczego wraz z dodatkiem rodzinnym, jakie ostatnio pobierał zmarły.

(4) Zaopatrzenie każdego z rodziców wynosi miesięcznie 25% zaopatrzenia zasadniczego zmarłego.

Art. 8. (1) Jeżeli osoba, określona w art. 5 ust. (1), posiada prawo do zaopatrzenia na podstawie innego tytułu: ze Skarbu Państwa, z funduszów samorządu, z przedsiębiorstwa, z zakładu, albo z instytucji państwowej lub samorządowej w wysokości niższej od zaopatrzenia, służącego w myśl ustawy niniejszej, wówczas uzupełnia się je do wysokości zaopatrzenia, należnego z ustawy niniejszej.

(2) Minister Skarbu może osobie, pobierającej zaopatrzenie z innych tytułów (ust. 1), zezwolić, w przypadku zasługującym na szczególne uwzględnienie, na pobieranie zaopatrzenia, przewidzianego w ustawie niniejszej, do pełnej wysokości, przewidzianej w art. 6 lub art. 7.

(3) Przepisy ust. (2) nie mają zastosowania w przypadku pobierania innego zaopatrzenia z funduszów państwowych, jeżeli ustawa, na której podstawie przyznano to zaopatrzenie, określa inaczej granicę łącznych zaopatrzeń.

Art. 9. (1) Zaopatrzenie przyznaje Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu.

(2) W skład komisji kwalifikacyjnej mogą wchodzić jedynie osoby, odznaczone za udział w walkach o niepodległość. Komisja składa się z 7 członków, których wyznaczają: po jednym Minister Spraw Wewnętrznych, Minister Spraw Wojskowych i Minister Opieki Społecznej, po 2 zaś Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu. W ten sam sposób będą wyznaczani zastępcy członków komisji. Przewodniczy komisji członek komisji, wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 10. (1) Zaopatrzenie wypłaca się miesięcznie od pierwszego dnia miesiąca następującego po przyznaniu zaopatrzenia.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio do wypłaty dodatku, przewidzianego w art. 6 ust. (2).

Art. 11. Jeżeli osoba uprawniona do zaopatrzenia uzyska środki, zapewniające jej egzystencję, zawiesza się prawo do zaopatrzenia z tytułu niniejszej ustawy na czas posiadania tych środków.

Art. 12. Prawo do zaopatrzenia gaśnie w razie:

a) śmierci osoby uprawnionej,
b) zawarcia związku małżeńskiego przez wdowę,
c) ukończenia przez sierotę 18 lat życia, zaś w przypadku, gdy uczęszcza do szkoły publicznej, albo kształci się zawodowo, bądź wskutek ułomności fizycznej, umysłowej albo nieuleczalnej choroby nie może zarabiać na swoje utrzymanie — w razie ukończenia 24 lat życia,
d) zawarcia przez sierotę związku małżeńskiego,
e) skazania osoby uprawnionej prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych lub utratę obywatelskich praw honorowych,
f) utraty prawa do Krzyża Niepodległości z mieczami lub Krzyża Niepodległości z innej przyczyny, aniżeli na podstawie wyroku sądowego.

Art. 13. Kwota, nienależnie pobrana tytułem zaopatrzenia, podlega zwrotowi.

Art. 14. (1) Osobie, określonej w art. 5 ust. (1) lit. a) i pobierającej zaopatrzenie, służy prawo do korzystania z leczenia na koszt Skarbu Państwa we wszystkich przypadkach choroby lub kalectwa, jeżeli nie służy jej prawo do opieki lekarskiej na podstawie innych przepisów prawnych.

(2) Osoba, określona w ust. (1), ma prawo ubezpieczyć członków rodziny na wypadek choroby w instytucji ubezpieczeń społecznych na warunkach, jakie ustala Minister Opieki Społecznej.

(3) Osoba, określona w ust. (1), zniedołężniała lub ułomna, potrzebująca nieodzownie stałej opieki, na własną prośbę, a osoba psychicznie chora na wniosek opiekuna, może być na koszt Skarbu Państwa umieszczona w odpowiednim zakładzie opiekuńczym lub w zakładzie leczniczym.

(4) Przez czas przebywania w zakładzie opiekuńczym lub w zakładzie leczniczym osoba, określona w ust. (1) i (3), pobiera 20% przyznanego zaopatrzenia zasadniczego, natomiast żona i dzieci osoby, korzystającej z opieki zakładowej, mają prawo do pobierania zaopatrzenia, przewidzianego dla wdów i sierot.

(5) Osoba odznaczona Krzyżem Niepodległości z Mieczami lub Krzyżem Niepodległości, która nie pobiera zaopatrzenia z niniejszej ustawy i której dochód z wszelkich źródeł nie przekracza łącznie dwukrotnie kwoty, określonej w art. 6 ust. (1) i (2), ma prawo do ubezpieczenia siebie i członków swej rodziny na wypadek choroby w instytucji ubezpieczeń społecznych na warunkach, jakie ustala Minister Opieki Społecznej.

(6) Sieroty po osobach, określonych w art. 5 ust. (1) lit. a), pozbawione należytej opieki ze strony pozostałej rodziny, mogą być umieszczane w zakładach opiekuńczych na koszt Skarbu Państwa.

Art. 15. Osobie, która pokryła koszty pogrzebu osoby, określonej w art. 5 ust. (1) lit. a), zmarłej po przyznaniu jej zaopatrzenia, zwraca się koszty pogrzebu w wysokości jednomiesięcznego zaopatrzenia zasadniczego osoby zmarłej.

Art. 16. (1) Winny przekroczenia przepisów, zawartych w art. 3, oraz rozporządzeń na jego podstawie wydanych, będzie karany w drodze administracyjnej aresztem do sześciu tygodni albo grzywną od 200 do 2.000 złotych.

(2) Natomiast w przypadku naruszenia przepisów, zawartych w art. 3, w przedsiębiorstwie lub zakładzie państwowym, albo samorządowym, bądź znajdującym się pod zarządem państwowym lub samorządowym, w którym stosunek służbowy kierownika ma charakter publicznoprawny, publiczna instytucja pośrednictwa pracy występuje z doniesieniem do władz przełożonych kierownika przedsiębiorstwa lub zakładu, celem pociągnięcia winnego do odpowiedzialności w myśl przepisów służbowych.

Art. 17. (1) Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 8).

(2) Osoba, która nabyła prawo do zaopatrzenia na podstawie dekretu, wymienionego w ust. (1), zachowuje to prawo, jeżeli odpowiada warunkom, przewidzianym w ustawie niniejszej.

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i właściwymi ministrami.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 464).

673

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 2 lipca 1937 r.

o sprostowaniu błędu w załączniku do art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się następujący błąd w tekście taryfy państwowego podatku gruntowego, objętej załącznikiem do art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593):

zamiast stawki „5,57" dla I klasy gruntów dworskich w powiecie siedleckim województwie lubelskim powinna być stawka „5,37".

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 57, poz. 457).

674

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lipca 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej.

Na podstawie art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 663), zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 791), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 lit. a) otrzymuje brzmienie następujące:

„a) zakłady naukowe, objęte ustawą z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 247), tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawodawczych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich, nadto Państwowe Konserwatorium Muzyczne w Warszawie, Centralny Instytut Wychowania Fizycznego imienia Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego, Oficerska Szkoła Topografów (o kursie 2-letnim, zlikwidowana w 1926 r.), Wyższa Szkoła Instytutu Naukowo - Badawczego Europy Wschodniej w Wilnie, obecnie Szkoła Nauk Politycznych w Wilnie, Wyższa Szkoła Dziennikarska w Warszawie, Szkoła Nauk Politycznych w Warszawie, Wyższa Szkoła Handlu Zagranicznego we Lwowie, Wyższe Studium Handlowe w Krakowie, Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu, Trzyletnie Kursy Handlowe Żeńskie Siemiradzkiej, Szkoła Mechaniczno - Techniczna H. Wawelberga i Rotwanda w Warszawie, obecnie Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu, Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, Państwowa Szkoła Ogrodnictwa w Poznaniu i Szkoła Morska w Tczewie, obecnie Państwowa Szkoła Morska w Gdyni,";

2) w § 4 ust. A lit. b) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) przy studiach prawniczych, politycznych, ekonomicznych i społecznych:

1) świadectwa z trzech egzaminów rządowych: prawno - historycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisyj egzaminacyjnych przy uniwersytetach,

2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomii w Uniwersytecie Poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, 6) dyplomu wydziału Nauk Politycznych i Społecznych Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź też w Komisji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, lub dyplomu magistra nauk ekonomiczno-społecznych, 7) dyplomu Szkoły Nauk Politycznych w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwa dojrzałości bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, 8) dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Instytutu Naukowo-Badawczego Europy Wschodniej, bądź Szkoły Nauk Politycznych w Wilnie, 9) dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Dziennikarskiej w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, przyjętych na podstawie świadectwa dojrzałości szkoły średniej ogólnokształcącej bądź zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389).";

3) w § 4 ust. A lit. d) otrzymuje brzmienie następujące:

„d) przy studiach filozoficznych:

1) świadectwa egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych komisyj egzaminacyjnych, 2) dyplomu magistra filozofii w jednym z uniwersytetów, 3) dyplomu doktora filozofii w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu ukończenia Wydziału Humanistycznego, Matematyczno-Przyrodniczego lub Pedagogicznego Wolnej Wszechnicy Polskiej, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389), po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź w Komisji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub dyplomu magistra filozofii, 5) dyplomu Wydziału Nauk Humanistycznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskanego po zdaniu egzaminu przed Komisją egzaminacyjną przy wydziale, w składzie zatwierdzonym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,";

4) w § 4 przy końcu ust. A kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się nową lit. n) w brzmieniu następującym:

„n) przy studiach w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego imienia Pierwszego

Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego — dyplom trzyletnich studiów.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *W. Świętosławski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 57, poz. 449).

675

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lipca 1937 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 14 ust. (3) i art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 58) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 dotychczasową treść oznacza się jako ustęp (1) oraz dodaje się ustęp (2) w brzmieniu: „(2) Przepisy ust. (1) stosuje się również do określonych w nim produktów, zawartych w wyrobach, przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska.";

2) w § 2 dodaje się ustęp (3) w brzmieniu: „(3) Produkty, wymienione w § 1 ust. (1) pkt 1), zwolnione od podatku od olejów mineralnych, a także spirytus i benzol, wymienione w ust. (1) paragrafu niniejszego, oraz mieszaniny tych produktów — przeznaczone do napędu pojazdów mechanicznych przedstawicielstw dyplomatycznych i zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych — wolne są od dodatku drogowego i opłat z zastrzeżeniem wzajemności".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 57, poz. 450).

676

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lipca 1937 r.

w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz otrąb.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wywóz z polskiego obszaru celnego pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz wszelkich otrąb jest zabroniony.

§ 2. Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych do zezwalania na wywóz zbóż i produktów wymienionych w § 1 oraz do ustalania warunków, na jakich zezwolenia te będą wydawane.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1937 r. i obowiązuje do dnia 31 lipca 1938 r.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 57, poz. 451).

677

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 lipca 1937 r.

w sprawie utworzenia Urzędu Celnego drogowego w Jurgowie.

Na podstawie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie tworzy się w miejsce Posterunku Celnego w Jurgowie Urząd Celny w Jurgowie.

§ 2. Utworzonemu w myśl § 1 urzędowi celnemu nadaje się uprawnienia urzędów celnych drugiej klasy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1937 r.

Równocześnie uchyla się rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 listopada 1931 r. (Monitor Polski z 1932 r. Nr 59, poz. 71) i z dnia 1 marca 1932 r. (Monitor Polski Nr 59, poz. 70).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1937 r. Nr 58, poz. 460).

678

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lipca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o podwyższeniu zapasu cukru na okres kampanijny 1936/37.

Na podstawie art. 8 ust. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustalony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 587) na okres kampanijny 1936/37 zapas cukru, który cukrownie obowiązane są zatrzymywać w swych magazynach, podwyższa się o 7% ilości kontyngentów wewnętrznych poszczególnych cukrowni w tymże okresie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 lipca 1937 r. Nr 58, poz. 461).

679

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Na podstawie art. 45 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. Cenę sprzedażną łącznie z opłatami monopolowymi, określonymi w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 466), za 1 litr spirytusu 100% przeznaczonego do zużycia w kraju, a wydanego do naczyń odbiorcy ze składu, wyznaczonego przez Państwowy Monopol Spirytusowy, na niżej wyszczególnione cele ustala się w wysokości następującej:

a) za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony do wyrobu galenowych środków leczniczych, specyfików farmaceutycznych, alkoholu absolutnego w laboratoriach, do użytku aptecznego i szpitalne-

zł

go, na cele naukowo-laboratoryjne oraz dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych (szpitali, ambulatoriów, klinik, sanatoriów itp.) z wyjątkami przewidzianymi w punktach c) i e) niniejszego paragrafu 7,50

b) za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony do wyrobu artykułów perfumeryjno - kosmetycznych 5,00

c) za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony na cele naukowo-laboratoryjne dla wyższych zakładów naukowych oraz szkół zawodowych, za zaświadczeniami Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego . . . 1,90

d) za spirytus surowy lub spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków do wyrobu octu 1,20

e) za spirytus do wyrobu: eteru, politur, lakierów, syntetycznych środków leczniczych, preparatów organoterapeutycznych, materiałów wybuchowych, do stabilizacji ziół i na wszelkie inne cele przemysłowe z wyłączeniem przemysłów artykułów spożywczych, oraz za spirytus skażony na cele dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych (szpitali, ambulatoriów, klinik, sanatoriów itp.):
1. za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony 0,70
2. za spirytus surowy lub spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków 0,60

f) do celów napędowych łącznie ze środkiem skażającym:
1. za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony 0,45
2. za spirytus surowy lub spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków . . . . 0,33.

§ 2. Do cen ustalonych w § 1 rozporządzenia niniejszego dla rektyfikatu I gatunku dolicza się za rektyfikat wyborowy 0,20 zł, a za rektyfikat luksusowy 0,35 zł od 1 litra spirytusu 100%.

§ 3. 1. Za denaturat w detalu cenę sprzedażną ustala się jak następuje:

a) o mocy 92° łącznie z butelką

1 litr	0,75 litra	0,5 litra
0,95 zł	0,75 zł	0,55 zł

b) o mocy 92° w blaszankach (bez wartości opakowania) 0,75 zł za litr.

2. Denaturat o mocy 92° w butelkach o pojemności 0,75 litra będzie sprzedawany w miarę posiadanych zapasów.

§ 4. Państwowy Monopol Spirytusowy może, za zgodą Ministra Skarbu, sprzedawać spirytus przeznaczony na cele wojskowe i napędowe oraz denaturat dla instytucji zwolnionych całkowicie lub częściowo od opłacania podatku od olejów mineralnych po cenach niższych niż ustalone w rozporządzeniu niniejszym, oraz spirytus przeznaczony do przerobu w kraju na artykuły eksportowe, po cenach niższych niż ustalone w rozporządzeniach, normujących ceny sprzedażne spirytusu konsumcyjnego i w rozporządzeniu niniejszym.

Przepis powyższy może być stosowany również w przypadkach, wymagających ustalania w drodze wyjątku obniżonych cen dla poszczególnych gałęzi przemysłów.

§ 5. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 361) w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 7 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 95) i z dnia 31 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 110) — w części, dotyczącej przedmiotów, unormowanych w rozporządzeniu niniejszym.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 465).

680

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1937 r.

o ustaleniu opłaty monopolowej od spirytusu na niektóre cele niekonsumcyjne.

Na podstawie art. 14, 23, 25 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłatę monopolową od 1 litra spirytusu 100% przeznaczonego na niżej wyszczególnione cele oraz od spirytusu sprowadzonego z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska na te cele, tudzież użytego do wyrobu podanych niżej artykułów, sprowadzanych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska lub zawartego w tych artykułach, ustala się w wysokości następującej:

	zł
a) do wyrobu galenowych środków leczniczych i specyfików farmaceutycznych, alkoholu absolutnego w laboratoriach, do użytku aptecznego i szpitalnego, na cele naukowo - laboratoryjne oraz dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych (szpitali, ambulatoriów, klinik, sanatoriów itp.) z wyjątkiem spirytusu, sprzedawanego na cele, wymienione w § 1 punkty c i e rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 465)	5,60
b) do wyrobu artykułów perfumeryjno-kosmetycznych	3,10
c) do wyrobu octu	0,65.

§ 2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 361) w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 7 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 95) i z dnia 31 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 110) w części dotyczącej przedmiotów, unormowanych w rozporządzeniu niniejszym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 466).

681

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 lipca 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1937 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W wykazie Nr 1, dołączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 268), zmienionego rozporządzeniami: z dnia 13 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 325) i z dnia 16 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 365), dodaje się następujące pozycje:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
„ 129 p. 5	Kazeina	40
194 p. 1	Antracen surowy . . .	10
930 p. 3 lit. b i c.	Blacha żelazna, stalowa— zwykła, ocynowana, o grubości 1 mm i mniej . .	30
z 944	Nie wyrabiane w kraju walce hutnicze żeliwne, chociażby utwardzane, oprócz wymienionych w wykazie Nr 3	20"

§ 2. W wykazie Nr 1, dołączonym do powołanego w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1937 r. pozycja:

„ z grup: 67, 69 i 73	Nie wyrabiane w kraju maszyny i aparaty, oprócz osobno wymienionych w rozporządzeniu niniejszym	35"

otrzymuje następujące brzmienie:

„ z grupy 67	Nie wyrabiane w kraju maszyny i aparaty włókiennicze	10
z grup: 67, 69 i 73	Nie wyrabiane w kraju maszyny, aparaty, przyrządy, narzędzia i instrumenty, oprócz osobno wymienionych w rozporządzeniu niniejszym . .	20"

W powołanym wyżej wykazie (Nr 1) skreśla się następującą pozycję:

„ z 1058, 1059, 1060, 1061 i 1064	Nie wyrabiane w kraju maszyny — do przeróbki lnu i konopi	10"

§ 3. W wykazie Nr 2, dołączonym do powołanego w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1937 r. pozycja:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
„978 p. 4 a z I i z III	Blacha aluminiowa prostokątna, surowa, w rolach o szerokości powyżej 500 mm i o grubości powyżej 0,5 mm oraz o szerokości powyżej 300 mm i o grubości 0,1 mm i mniej — do wyrobu folii aluminiowej	5"

otrzymuje następujące brzmienie:

„ 978 p. 4a z I i z III	Blacha aluminiowa prostokątna, surowa, w rolach o szerokości powyżej 500 mm i grubości powyżej 0,5 mm oraz o szerokości powyżej 300 mm i grubości 0,1 mm i mniej — do przerobu w walcowniach aluminium . . .	5"

§ 4. W wykazie Nr 3, dołączonym do powołanego w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1937 r. pozycje:

„z 177 p. 1 b	Żużle żelazne o zawartości żelaza powyżej 50% .	5
z 468 z p. 1	Acetoceluloza w ziarnkach i proszku	30"

otrzymują odpowiednio następujące brzmienie:

„z 177 p. 1 b	Żużle żelazne o zawartości żelaza 42% i wyżej .	5
z 486 z p. 1	Acetoceluloza w ziarnkach i proszku	30"

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 467).

682

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 lipca 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Kukurydza i koński ząb (poz. 7 taryfy celnej przywozowej) przywożone z zagranicy mogą być zwalniane od cła za pozwoleniami Ministra Skarbu.

§ 2. Pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie zwolnienia od cła kukurydzy i końskiego zębu, wydane na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 229), zachowują swą ważność do dnia 31 lipca 1938 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1937 r. do dnia 31 lipca 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 468).

683

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1937 r.

w sprawie zmiany instrukcji z dnia 31 stycznia 1935 r. o postępowaniu przy odprawach celnych niektórych towarów.

Na podstawie § 14 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90 z 1934 r. poz. 820) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W instrukcji Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r., wydanej w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorialności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych specjalnych oraz urzędów konsularnych (Monitor Polski Nr 41 z dnia 19 lutego 1935 r. poz. 55 oraz Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 113) — ustęp a § 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„a) mającym siedzibę na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego:

1. Prezydentowi Górnośląskiego Trybunału Rozjemczego, niemieckiemu sędziemu rozjemczemu, sekretarzowi i kierownikowi biura Trybunału,

2. Przedstawicielowi Państwa Niemieckiego przy Górnośląskim Trybunale Rozjemczym"

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1937 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 lipca 1937 r. Nr 170, poz. 282).

684

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 lipca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w sprawie instrukcji pocztowo-celnej.

§ 1.

Na podstawie art. 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610) wydaje się dołączoną do niniejszego zarządzenia instrukcję pocztowo-celną.

§ 2.

Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 września 1937 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie zarządzenia, które zostały wydane w sprawach unormowanych niniejszą instrukcją. *)

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 sierpnia 1937 r. Nr 177, poz. 293).

685

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lipca 1937 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów i posterunków celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Czas urzędowania Urzędu Celnego w Chorzelach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie oraz posterunków celnych w Małym Wełczu i Drawsku w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu określa dołączony do niniejszego zarządzenia załącznik.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385) w poz. 3, dotyczącej okręgu Dyrekcji Ceł w Warszawie, oraz w poz. 15 i 46, dotyczących okręgu Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 lipca 1937 r. Nr 171, poz. 283).

Załącznik do zarządz. Min. Skarbu z dn. 21 lipca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 685).

Nazwa urzędu (posterunku) celnego	Godziny urzędowe	
	w porze letniej	w porze zimowej
U. C. w Chorzelach	w dni powszednie	
	7—12 i 14—18	9—16
	w niedziele i święta	
	9—11 i 15—17	8—10
P. C. w Małym Wełczu	w dni powszednie	
	8—12 i 14—17	8—12 i 14—17
	w niedziele i święta	
	8—11 i 15—17	8—11 i 15—17
P. C w Drawsku	w czwartki	
	8—12 i 14—17	8—12 i 14—17
	w niedziele i święta	
	8—9 i 16—17	8—9 i 16—17
	Dla ruchu gospodarczego	
	a) w dni powszednie	
	4—20	7—18
	b) w niedziele i święta	
	6—19	7—18

---

*) Patrz komunikat na str. 999.

686

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 sierpnia 1937 r.

o instrukcji rachunkowo - kasowej, dotyczącej rozrachunku należności przy odprawach celnych przesyłek pocztowych.

W związku z postanowieniem § 5 pkt 4 instrukcji pocztowo - celnej (załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 lipca 1937 r. — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 684) zarządzam co następuje:

§ 1.

1. W celu rachunkowego ujęcia należności celnych i innych (art. 43 ust. 3 prawa celnego), wymierzonych od przywożonych z zagranicy oraz wywożonych zagranicę przesyłek pocztowych, podurzędy celne, znajdujące się przy urzędach pocztowych, prowadzą:

a) wykazy szczegółowe odroczonych należności,

b) wykazy szczegółowe odpisań.

2. Wykazy szczegółowe należy prowadzić według zasad, ustalonych w przepisach rachunkowo - kasowych dla urzędów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 176 z 1937 r), na drukach przewidzianych tymi przepisami, ujętych w oddzielne zeszyty miesięczne. Kolejność pozycyj w wykazach szczegółowych biegnie nieprzerwanie w ciągu okresu budżetowego.

§ 2.

1. Do wykazu szczegółowego odroczonych należności zapisuje się na podstawie wyników rewizji (dokumentów odpraw celnych) przesyłek odprawionych ostatecznie:

a) należności celne od przywożonych z zagranicy przesyłek pocztowych, ,ak również pobierane równocześnie z tymi należnościami podatki pośrednie, opłaty monopolowe oraz inne opłaty państwowe albo samorządowe (art. 43 ust. 3 prawa celnego);

b) należności celne od przesyłek pocztowych, wywożonych za granicę.

2. Zapisy do wykazu uskuteczniа się w dniu dokonania odprawy celnej, umieszczając na wynikach rewizji pozycje tegoż wykazu.

3. Zarachowywanie należności z odpraw warunkowych, które, wskutek niedotrzymania terminów co do powrotnego wywozu lub przywozu, stały się odprawami ostatecznymi (art. 56 prawa celnego), odbywa się w terminie ustalonym przepisami wykonawczymi do prawa celnego (§ 66).

4. Do wykazu szczegółowego odroczonych należności zapisuje się ponadto opłaty manipulacyjne, pobierane za odprawy warunkowe. Opłaty te należy zarachowywać w dniu sporządzenia wyniku odprawy warunkowej na podstawie noty kasowej przychodowej. Pozycję wykazu szczegółowego i datę zapisania do tego wykazu oznacza się na nocie kasowej oraz na wyniku odprawy warunkowej, dodając w formie ułamka pozycję wykazu szczegółowego odroczonych należności do pozycji księgi obrotu przesyłek odprawionych warunkowo.

§ 3.

1. Należności celne i inne, zapisane do wykazu szczegółowego odroczonych należności, a podlegające następnie odpisaniu (§ 142 ust. 3 przep. wyk. do prawa celnego oraz § 24 ust. 6 instr. poczt. celnej), zapisuje się do wykazu szczegółowego odpisań.

2. Przy zapisywaniu należności do wykazu szczegółowego odpisań należy w rubryce 3 tego wykazu, oznaczonej „poz. og. dzien.", powołać poz. i datę wykazu szczegółowego odroczonych należności. Po zapisaniu do wykazu, należy wycisnąć na pierwszym egzemplarzu dokumentu odprawy celnej oraz na kwicie celnym stempel następującej treści: „Odpisano zł . . . . dnia . . . . . 19 . . r., poz. wyk. szczeg. . . . , podpis". Jeżeli wynik rewizji przesłany został dyrekcji ceł do kontroli, wypełnia się wymieniony stempel na kwicie celnym oraz zawiadamia się o odpisaniu dyrekcję ceł, która na podstawie otrzymanego zawiadomienia umieszcza wzmiankę o odpisaniu na wyniku rewizji. W razie zagubienia przez pocztę kwitu celnego, odnotowuje się fakt odpisania na wystawionym przez urząd pocztowo - celny zaświadczeniu o zagubieniu danego kwitu i na wyniku rewizji.

3. Jeżeli przesyłka, odprawiona warunkowo w przywozie, stała się niedoręczalną i wskutek tego podlega zwrotowi za granicę lub sprzedaży w drodze przetargu, to odroczoną przy odprawie opłatę manipulacyjną, odpisuie się według wyniku warunkowej odprawy. Odpisanie należy odnotować na obu egzemplarzach dokumentu odprawy warunkowej,w sposób podany w poprzednim ustępie.

§ 4.

1. Codziennie w końcu dnia sumuje się kwoty we wszystkich przedziałkach wykazów szczegółowych, wyprowadzając sumy dzienne. Sumy te uzgadnia się z urzędem pocztowo - celnym w dniu następnym. Uzgodnienie sum dziennych ma być stwierdzone w wykazach szczegółowych podpisami kierownika podurzędu celnego, urzędnika prowadzącego dany wykaz oraz upoważnionego urzędnika pocztowego.

2. Z końcem miesiąca wyprowadza się w wykazach szczegółowych sumy miesięczne w poszczególnych przedziałkach wykazów.

3. Na należności odroczone urzędowi pocztowo - celnemu podurząd celny sporządza co miesiąc zestawienie na drukach wykazów szczegółowych (§ 62 pkt 4 przep. rach. kas. dla u. c.).

Zestawienie to, zaopatrzone w adnotację urzędu pocztowo - celnego, stwierdzającą zgodność z rachunkiem tego urzędu, oraz podpisem kierownika podurzędu celnego i urzędnika prowadzącego wykazy szczegółowe, przedkłada podurząd celny przełożonej dyrekcji ceł do dnia 5-go następnego miesiąca. W zestawieniu tym należy osobno wykazać należności odroczone i osobno odpisane według poszczególnych rodzajów należności oraz ogólną sumę odroczoną urzędowi pocztowo - celnemu, po uwzględnieniu odpisań.

§ 5.

Należności odroczone w ciągu miesiąca sprawozdawczego urzędowi pocztowo- celnemu, po uwzględnieniu odpisań, powinny być wpłacone przez dyrekcję okręgu poczt i telegrafów w dniu 15 następnego miesiąca w drodze przelewu na konto czekowe tej dyrekcji ceł, w której okręgu wymierzono należności.

§ 6.

Podurzędy celne przedkładają wykazy szczegółowe (§ 1) przełożonym dyrekcjom ceł do dnia 5-go trzeciego miesiąca po miesiącu sprawozdawczym (np. 5-go kwietnia dokumenty ze stycznia). Do wykazów szczegółowych dołączają podurzędy wszystkie dokumenty, według których dokonały zapisów w wykazach. Dokumenty, zapisane do wykazu szczegółowego odroczonych należności a następnie do wykazu szczegółowego odpisań, stanowią załączniki tego ostatniego.

§ 7.

1. Dyrekcja Ceł, po otrzymaniu miesięcznego zestawienia odroczonych należności urzędowi pocztowo - celnemu, zapisuje je w sumach brutto, to znaczy bez uwzględnienia odpisań dokonanych w ciągu miesiąca, do księgi należności czynnych. Na zestawieniu oznacza się datę zapisu oraz stronę i pozycję księgi należności czynnych.

2. Po otrzymaniu wpłaty od zarządu pocztowego dyrekcja ceł zapisuje całą sumę odroczonych należności, bez uwzględnienia odpisań, do ogólnego dziennika przychodu, do wykazów szczegółowych i do księgi należności czynnych przy równoczesnym odnotowaniu zapisów w księdze należności czynnych na dokumencie wpłaty, który dołącza się do wykazu szczegółowego (§ 22 przep. rach. kas. dla u. c. i § 24 przep. rach. kas. dla d. c.). Jednocześnie dyrekcja ceł, dla osiągnięcia faktycznych wyników kasowych, zapisuje sumę odpisań na podstawie noty kasowej rozchodowej do ogólnego dziennika rozchodu, a następnie do wykazów szczegółowych rozchodu sum obrotowych, jako zwrot nadmiernie pobranych należności z podziałem według rodzaju tych należności.

§ 8.

1. Wyrównanie rozchodu z sum obrotowych z tytułu dokonanych odpisań z wpływów celnych dokonywa dyrekcja ceł z wpływów całego okręgu w sposób ustalony w § 8 pkt 4 przep. rach. kas. dla dyrekcyj ceł.

2. Wyrozchodowane z sum obrotowych odpisania z wpływów niecelnych wyrównywa dyrekcja ceł z bieżących wpływów niecelnych całego okręgu. Gdyby jednak bieżące wpływy niecelne nie wystarczyły na wyrównanie rozchodu z sum obrotowych, to dyrekcja ceł sporządza wykazy sum odpisanych i niepokrytych, z podziałem na rodzaje sum i tytuły budżetowe, na wzorze Nr 7 do § 15 przep. rach. kas. dla dyr. ceł i przesyła je Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu lub izbie skarbowej, zależnie od tego na czyj rachunek wpłaty, które spowodowały odpisania, zostały pobrane (§ 10 pkt. 4 przep. rach. kas. dla u. c., § 27 pkt 6 przep. rach. kas. dla d. c., celem wyrównania dokonanego rozchodu.

3. Sumy niewyrównane z tytułu zwrotów opłat na rzecz Funduszu Drogowego i Funduszu Pracy powinny być wyrównane przez Zarządy tych Funduszów, którym opłaty były przekazane.

§ 9.

Gdyby, przy obrachunku z zarządem pocztowym, suma odpisanych należności celnych i innych przewyższyła sumę należności odroczonych, dyrekcja ceł zwraca nadpłaconą sumę zarządowi pocztowemu najdalej w przeciągu 15 dni od daty zażądania zwrotu. Zwrotu tego dokonywa dyrekcja ceł, po stwierdzeniu zasadności zwrotu według właściwych dokumentów odprawy celnej.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1937 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie zarządzenia, które zostały wydane w sprawach unormowanych niniejszą instrukcją.

Minister Skarbu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

687

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 17 lipca 1937 r.

o sprostowaniu błędu w tekście przekładu polskiego protokołu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Na podstawie art. 5 pkt 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się błąd w tekście przekładu polskiego protokołu dodatkowego, podpisanego w Brukseli dnia 7 stycznia 1937 r. do układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unią Ekonomiczną Belgijsko - Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 7, poz. 57), a mianowicie: na str. 72, w lewej kolumnie w 19 wierszu od góry zamiast „cebulki" powinno być „bulwy".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 469).

688

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 23 lipca 1937 r.

o sprostowaniu błędu w tekście porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską z dnia 22 maja 1937 r. w sprawie zwiedzania Wystawy Paryskiej.

Na podstawie art. 5 p. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) w tekście porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską w sprawie zwiedzania Międzynarodowej Wystawy Paryskiej 1937 r. podpisanego w Paryżu dnia 22 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 43, poz. 339), na stronie 861 w prawej kolumnie: po słowach „Bank Związku Spółek Zarobkowych Siège et Succursales" dodaje się wyrazy: „Powszechny Bank Związkowy Siège et Succursales" i w odpowiednim miejscu przekładu polskiego w lewej kolumnie wyrazy: „Powszechny Bank Związkowy Centrala i Oddziały".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1937 r. Nr 59, poz. 470).

689

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 28 lipca 1937 r.

o trybie udzielania pozwoleń na prawo wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału oraz owsa, objętych zakazem wywozu.

W związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1937 r. w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz otrąb (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 451) podaje się do wiadomości co następuje:

Objęte zakazem wywozu: pszenica, żyto, produkty ich przemiału oraz owies mogą być wywożone za granicę tylko za specjalnymi imiennymi pozwoleniami wywozu, wydawanymi według załączonego wzoru do obwieszczenia niniejszego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Związku Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu, przy czym do dnia 15 września rb. mogą być również honorowane pozwolenia wywozu wystawione według wzoru zamieszczonego w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 kwietnia 1937 r. (Monitor Polski Nr 92, poz. 127).

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) *M. Sokołowski*,
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 lipca 1937 r. Nr 172, poz. 285).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 lipca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 689).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU
PAŃSTWOWY INSTYTUT EKSPORTOWY

Warszawa, dnia .... 1937 r

POZWOLENIE WYWOZU Nr ....

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1937 r. w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz otrąb (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 451) Ministerstwo Przemysłu i Handlu stwierdza, iż firma ....
....
.... ma prawo wywieźć za granicę
.... kg (słownie kg ....

nazwa towaru

Pozwolenie niniejsze ważne jest dwa miesiące od daty wystawienia, przy czym, najpóźniej w ostatnim dniu ważności pozwolenia, towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

Pozwolenie niniejsze nie może być odstąpione.

M. P. DYREKTOR
PAŃSTWOWEGO INSTYTUTU EKSPORTOWEGO

.... dnia .... 1937 r.

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu
Państwowy Instytut Eksportowy
w Warszawie
ul. Elektoralna 2.

Urząd Celny w ....
stwierdza, iż w dniu ....
na zasadzie pozwolenia wywozu Nr ....
przy poz. rejestru wywozu Nr ....
odprawił .... kg netto
....

nazwa towaru

zgłoszony do odprawy celnej wywozowej przez firmę ....
....
do (kraj przeznaczenia) ....

Naczelnik Urzędu Celnego

M. P.

690

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lipca 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc sierpień 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 lipca 1937 r. Nr 173, poz. 288).

691

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 lipca 1937 r.

w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i brązowych.

Podaje się do publicznej wiadomości, że na podstawie art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U.R. P. Nr 88, poz. 790) w myśl osiągniętego porozumienia z Bankiem Polskim, kwota emisji monet srebrnych, niklowych i brązowych została z dniem 30 lipca 1937 r. ustalona na zł 471.000.000.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 2 sierpnia 1937 r Nr 174, poz. 289).

692

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Rady Spółdzielczej

z dnia 28 lipca 1937 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista 20.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w Związku Spółdzieli Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:

1. Gąsiorowski Zbigniew
2. Świtalski Henryk
3. Szopa Albin
4. Keipper Rudolf

w „Społem" Związku Spółdzielni Spożywców Rz. P. w Warszawie:

1. Iliaszenko Grzegorz
2. Walat Czesław —

w Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych Rz. P. w Warszawie:

1. Jastrzębski Stanisław.

w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Wojskowych w Warszawie:

Durkacz Piotr.

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

693

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Rady Spółdzielczej

z dnia 28 lipca 1937 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817) ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P. w Warszawie:

Smolikowski Eugeniusz,

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

694

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Rady Spółdzielczej

z dnia 31 lipca 1937r.

w sprawie czasopisma, przeznaczonego do ogłoszeń rejestrowych spółdzielni, należących do Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Skarbu o rejestrze spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr 57 z r. 1934, poz. 504) podaję do wiadomości, iż organami do ogłoszeń rejestrowych spółdzielni, należących do Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie, są czasopisma „Głos Spółdzielczy" w Warszawie lub „Spólnota Pracy" w Warszawie z tym, że statuty tych spółdzielni oznaczają jeden z wymienionych wyżej organów.

Przewodniczący:
(—) *St. Sadkowski.*

695

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lipca 1937 r.

L. D. I. 8606/2/37

w sprawie wykładni art. 50 § 1 prawa karnego skarbowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Dyrekcyj Ceł, urzędów celnych i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

Wobec powstałych w praktyce wątpliwości, czy z art. 50 § 1 p. k. s. może odpowiadać ten, kto posiada towar pochodzący z występku określonego w art. 44 p. k. s., jeżeli posiadacz

towaru jest sprawcą występku z art. 44 p. k. s. i jeżeli od chwili popełnienia tego występku upłynął trzechletni okres (art. 25 p. k. s) — Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia, co następuje:

Z art. 50 § 1 p. k. s. nie może odpowiadać sprawca przestępstwa z art. 44 p. k. s. z racji posiadania przemyconego przez siebie towaru. Przepis art. 50 p. k. s. dotyczy swoistego rodzaju paserstwa, wyrażającego się m. in. w posiadaniu przedmiotów **pochodzących** z występków określonych w art. 44 — 49 p. k. s. Słowo „pochodzący" wyraźnie wskazuje, że warunkiem istnienia przestępstwa z art. 50 p. k. s. jest uprzednie istnienie jednego z przestępstw przewidzianych w art. 44 — 49 p. k. s., jako odrębnego historycznego zdarzenia. Sprawca przestępstwa z art. 44 p. k. s. posiada w podanym na wstępie przykładzie nie przedmiot, **pochodzący** z powyższego przestępstwa, lecz przedmiot **będący** ciągle jeszcze przedmiotem przestępstwa (z art. 44 p. k. s.). Dopiero wtedy, gdy przedmiot ten z rąk sprawcy przejdzie w inne ręce, można mówić o tym, że pochodzi on z **innego** przestępstwa, niż to, którego właśnie dopuścił się jego nowonabywca (paser).

Sprawca przestępstwa z art. 44 p. k. s., który posiada przedmiot tego przestępstwa, nie popełnia przez posiadanie go nowego przestępstwa z art. 50 § 1 p. k. s. lecz wyłącznie realizuje owoce pierwotnego przestępstwa. To też po upływie okresu przedawnienia (art. 25 p. k. s.) — sprawca przestępstwa z art. 44 p. k. s. nie może być pociągnięty do odpowiedzialności z art. 50 § 1 p. k. s., co jednak nie wyklucza zastosowania art. 22 p. k. s.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Martin.*

696

OKÓLNIK T. 46 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lipca 1937 r.

L. D. IV. 13799/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 568, 569, 580, 581, 586, 587, 620, 621, 661 i 667).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jako wstążki i taśmy wymienione w poz. poz. 568, 569, 580, 581, 586, 587, 620, 621 i 661 taryfy celnej należy clić tkaniny o szerokości 25 cm i mniej z brzegami wzdłuż osnowy zakończonymi (zatkanymi) w czasie tkania.

Paski otrzymane przez pocięcie tkanin (brzegi nie są zatkane), nawet gdy szerokość tych pasków nie przekracza 25 cm, należy clić według pozycyj przewidujących odnośne tkaniny; jeżeli takie paski są obrębione, to należy stosować dodatkowo uwagę 22 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej.

Nadmienia się jednak, że wstęgi do maszyn do pisania, powielania, liczenia, wymienione w poz. 667 taryfy celnej, oraz wstęgi bawełniane surowe do wyrobu wstęg wyżej wymienionych, przewidziane uwagą do poz. 667 taryfy celnej, mogą być wykonane nie tylko ze wstążek i taśm (brzegi zatkane), lecz również z pasków otrzymanych przez pocięcie tkanin(brzegi cięte).

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

697

OKÓLNIK T. 47 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 lipca 1937 r.

L. D. IV. 17698/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy przędzy z kilku niedoprzędów, przędzy, wytworzonej ręcznie z odcinków przędzy i niedoprzędu).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. Wyrób włókienniczy, który powstał wskutek skręcenia dwóch lub więcej niedoprzędów, należy uważać jako przędzę i to pojedyńczą, ponieważ tworzy on już zespół włókien, silnie ze sobą zwartych, które bez rozkręcania wyrobu nie dadzą się od siebie odosobnić bez ich zerwania. Taką przędzę nie można również uważać za nitkowaną, gdyż pod pojęciem nitkowania należy rozumieć skręcanie dwóch lub więcej nitek tylko przędzy a nie niedoprzędów.

II. Wyrób włókienniczy wełniany, stanowiący wytwór przeróbki ręcznej wełnianych

włókien i posiadający formę taśmy przędzalniczej, przeważnie nierównomiernie rolowanej, ze względu na swój dość znaczny skręt i dużą zwartość włókien, należy traktować jako pojedyńczą fantazyjną przędzę wełnianą, a nie jako niedoprzęd, i clić według poz. 593 odp. punkt i litera tar. cel. przywozowej. Skręcenie ze sobą dwóch lub więcej takich taśm przędzalniczych będzie już procesem nitkowania, a powstały w ten sposób wyrób włókienniczy, stanowić będzie przędzę wełnianą nitkowaną nieczesankową.

III. Przędzę lub niedoprzęd, nadchodzące z zagranicy w formie odcinków poniżej 1 m długości, należy traktować jako odpadki surowe. Natomiast przędza lub niedoprzęd, nadchodzące z zagranicy pod postacią odcinków długości powyżej 1 m należy clić tak jak przędzę, względnie niedoprzęd.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

698

OKÓLNIK T. 48 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 lipca 1937 r.

L. D. IV. 18837/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 873, 989, 1008).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Sączki (świece) do filtrów, wykonane z ziemi okrzemkowej chociażby z domieszką innych ceramicznych materiałów, również zespolone z metalową armaturą (łącznikami), należy clić według poz. 873 taryfy celnej.

2) Wszelkie pochewki do pomadek do ust, wykonane z metali i stopów objętych poz. **977 do 981,** należy clić według poz. 989 taryfy celnej.

3) Stalowe narzędzia murarskie t. zw. zacieraczki lub packi, clone w/g poz. 1008 taryfy celnej jako narzędzia osobno niewymienione, ze zniżki celnej przewidzianej umową polsko-austriacką dla kielni murarskich — nie korzystają.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

699

OKÓLNIK T. 49 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 lipca 1937 r.

L. D. IV. 19110/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania uwagi 2 do poz. 561 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu w ślad okólnika T. 10 z dnia 21 stycznia 1936r. L. D. IV. 996/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 119 z 1936 r.) wyjaśnia, co następuje:

Przędza z jedwabiu naturalnego, przeznaczona do fabrycznego użytku, poddana dodatkowemu procesowi przewijania na szpulki (cewki) kanetki itp. o wadze przędzy wraz ze szpulką, kanetką itp. 20 g i mniej, podlega cłu według odpowiedniego punktu i litery poz. 561 taryfy celnej **łącznie z wagą** bezpośredniego opakowania, (t.j. kanetek, szpulek itp.), lecz bez stosowania dodatku, przewidzianego w uwadze 2 do poz. 561 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski.*
Naczelnik Wydziału.

700

OKÓLNIK T 50 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 sierpnia 1937 r.

L. D. IV. 19111/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania uwag ogólnych: 1, 2, 3, 4, 5, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17 do działu VIII taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu, w ślad okólnika T. 19 z dnia 6 kwietnia 1937 r. L. D. IV. 6079/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 322 z 1937 r.) wyjaśnia, co następuje:

1. Przędzę (pojedyńczą lub nitkowaną), której poszczególne nitki są sporządzone z mieszanki różnych włókien (np.: wełny i sztucznych włókien ciętych), należy clić, zgodnie z postanowieniami uwagi 1 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej, według pozycji, przewidującej przędzę z tego składnika (włókna), który podlega wyższej stawce.

2. Określanie pozycji taryfy celnej dla przędzy nitkowanej z przędz o różnej taryfowej jakości, należy przeprowadzać według ustalenia liczby nitek każdego gatunku przędz, wchodzących w skład danej przędzy, a nie według wzajemnego stosunku wagowego tych nitek.

Jeżeli poszczególne składniki (nitki) danej przędzy nitkowanej są znów skręcone z kilku pojedyńczych nitek, to taką skręconą nitkę należy uważać za jeden poszczególny składnik danej przędzy, t.j. za jedną nitkę.

3. Przy określaniu pozycji taryfy celnej dla tkanin, wykonanych z przędz o różnej taryfowej jakości (uwagi ogólne 11, 12, 13, 14, 15, 16 i 17 do działu VIII taryfy celnej), ustalanie procentowej zawartości nitek jednego gatunku do nitek drugiego gatunku przeprowadza się w stosunku ilościowym, a nie wagowym, przy czym przędzę nitkowaną przyjmuje się za jedną nitkę. Ustalenie taryfowej jakości tej ostatniej przeprowadza się jak w p. 2.

Od powyższej zasady wyjątek stanowią tkaniny wełniane objęte umową polsko-angielską z 1935 r. i tylko w ramach wyznaczonych w tekście konwencyjnym do uwagi 14 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej, gdzie procentową domieszkę nitek jedwabnych ustala się stosunkiem wagowym tych nitek jedwabnych do ogólnej wagi całej tkaniny.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski.*
Naczelnik Wydziału.

701

OKÓLNIK T. 52 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 sierpnia 1937 r.

L. D. IV. 18919/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania pozycji 1248 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Czekany-laski, używane w sporcie wysokogórskim, składające się ze stalowego czekana (w kształcie małego oskarda), osadzonego na końcu kija, którego drugi koniec posiada spiczaste ostre stalowe okucie, należy traktować jako osobno niewymienione przybory sportowe i clić według pozycji 1248 punktu 1 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski.*
Naczelnik Wydziału.

702

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lipca 1937 r.

L. D. V. 28031/3/37

w sprawie interpretacji przepisów § 122 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250).

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że na obszarach niektórych izb skarbowych mylnie interpretowane są przepisy § 122 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250).

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w wypadkach ustalenia strat, spowodowanych w gospodarstwach rolnych klęskami żywiołowymi, przy obliczaniu normalnego przychodu z trzech ostatnich nieklęskowych lat

(ust. 3 § 116 rozp. Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r.), porównywanego z przychodem z roku klęskowego, — przychód w obydwóch wypadkach powinien być obliczany na podstawie cen z chwili szacunku.

W ten sposób, jeżeli np. cena żyta w dniu szacowania wynosiła 20 zł za 100 kg, to tę samą cenę 20 zł za 100 kg należy przyjąć dla żyta z trzech ostatnich lat nieklęskowych.

za Dyrektora Departamentu:

(—) *S. Kowalik.*

Naczelnik Wydziału.

703

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lipca 1937 r.

L. D. V. 28289/3/37

w sprawie terminów komisyjnego badania strat spowodowanych przez klęski żywiołowe w gospodarstwach rolnych.

Do

wszystkich izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie § 119 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) urzędy skarbowe powinny możliwie niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wyrządzonych przez klęskę żywiołową szkodach i stratach — komisyjnie stwierdzić na miejscu stan faktyczny i ustalić wysokość strat, poniesionych przez osobę, ubiegającą się o ulgi podatkowe.

Praktyka urzędów skarbowych w zakresie terminu komisyjnego badania tych strat nie jest jednak jednolita.

W celu ujednostajnienia tej praktyki Ministerstwo Skarbu poleca kierować się co do terminu komisyjnego badania strat, wyrządzonych w gospodarstwach rolnych przez klęski żywiołowe, następującymi zasadami.

W wypadkach gwałtownych i szybko przechodzących klęsk żywiołowych jak np. huragan, grad, powódź itp. straty, jakie poniosły gospodarstwa rolne, należy ustalać niezwłocznie po klęsce, gdyż spóźnione badania nie pozwolą określić dokładnie rozmiaru szkód, wyrządzonych przez klęskę żywiołową.

Tak samo niezwłoczne komisyjne badanie powinno mieć miejsce w wypadkach zniszczenia doszczętnie pól przez klęskę żywiołową (np. mrozu), które to pola mają być zaorane i ewentualnie ponownie zasiane. W tym jednak wypadku należy mieć na względzie przepis ust. 2 § 122 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r.

Komisyjne badanie niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o klęsce powinno być przeprowadzone również w wypadku spowodowania przez klęskę żywiołową strat w inwentarzu żywym.

Natomiast, o ile chodzi o klęski żywiołowe, których działanie jest powolne, trwające dłuższy okres czasu i które wpływają na wydajność upraw ziemiopłodów w okresie wegetacji (posucha, nadmierne opady atmosferyczne, rdza zbożowa itp.) komisyjne badanie strat odbywać się powinno w czasie, kiedy straty spowodowane klęską żywiołową dadzą się ostatecznie i dokładnie ustalić. Najodpowiedniejszym czasem dla komisyjnego badania strat, wyrządzonych przez powolne klęski żywiołowe, jest okres czasu po zbiorach nie później jednak niż w miesiącu wrześniu.

W tym wypadku szacowanie strat musi się opierać na próbnych omłotach, badaniach świadków i biegłych oraz na prawidłowo prowadzonej księgowości danego gospodarstwa rolnego, a w braku tejże, na systematycznie prowadzonych zapiskach, a zwłaszcza na rejestrach zbożowych.

Wreszcie zwraca się uwagę na konieczność stosowania w całej rozciągłości przepisów § 119 ust. 2 i § 120 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r.

Podsekretarz Stanu:

(—) *F. Świtalski.*

704

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lipca 1937 r.

L. D. V. 37567/4/37

w sprawie wysokości stawek podatku przemysłowego od obrotu dla transakcyj eksportowych skórami surowymi.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych

Ministerstwo Skarbu zarządza, iż od obrotów osiągniętych z eksportu skór surowych, poczynając od dnia 1 lipca 1937 r., mają zastosowanie odpowiednie stawki podatku przemysłowego od obrotu, przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt. 1-a) względnie pkt. 3-a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P.

z 1936 r. Nr 46, poz. 339) w zależności od tego, czy przedsiębiorstwo eksportujące prowadzi księgi handlowe, czy też ksiąg takich nie prowadzi.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu cofa ulgę przyznaną eksporterom skór surowych okólnikiem z dnia 10 maja 1930 r. L. D. V. 3476/4/30 („Zbiór Okólników Ministerstwa Skarbu" str. 127).

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik.*
Naczelnik Wydziału.

705

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lipca 1937 r.

L. D. V. 27812/3/37

w sprawie kosztów komisyj, powoływanych przez zarządy gminne dla oszacowania szkód z powodu klęsk żywiołowych.

Do

Izby Skarbowej w Grudziądzu.

W związku ze sprawozdaniem Izby Skarbowej Nr II. 26 1/313/37 z dnia 31 maja 1937 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że koszty komisyj, powoływanych na podstawie § 119 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31.III. 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250), ponosi Skarb Państwa, tak jak koszty komisyj, powoływanych w tym samym celu przez urzędy skarbowe.

Przy tym należy się kierować przepisami art. 66 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 14, poz. 134) oraz §§ 53 — 60 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25/III 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270).

Rachunki kosztów powinny być realizowane przez Izbę Skarbową po uprzednim stwierdzeniu przez właściwy urząd skarbowy, że czynność faktycznie miała miejsce i na skutek zlecenia urzędu skarbowego.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik.*
Naczelnik Wydziału.

— — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy)

do wiadomości i stosowania.

za Naczelnika Wydziału:
(—) *Stolzenwaldt.*
Inspektor.

706

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 lipca 1937 r.

L. D. V. 37568/4/37

w sprawie zwolnienia osób zajmujących się sprzedażą znaczków pocztowych od obowiązku opłacania podatku przemysłowego.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie postanowień art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), zwalnia osoby nie posiadające zakładów handlowych ani przemysłowych, a zajmujące się sprzedażą znaczków pocztowych, od obowiązku opłacania z tego tytułu państwowego podatku przemysłowego (zarówno w postaci świadectwa przemysłowego jak i podatku od obrotu).

Ulga powyższa przysługuje z urzędu (bez składania indywidualnych podań) i obowiązuje poczynając od dnia 1 stycznia 1937 r.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik.*
Naczelnik Wydziału.

707

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lipca 1937 r.

L. D. V. 7047/1/37

w przedmiocie wyjaśnień do okólnika Min. Skarbu z dnia 12 maja 1937 r. L. D. V. 4663/1/37 o uporządkowaniu działów egzekucyjnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

I. Ze strony szeregu Izb Skarbowych wpłynęły do Ministerstwa Skarbu zażalenia, że zarządzenia zawarte w cz. IV pkt 4 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 12 maja 1937 r. L. D. V. 4663/1/37 o uporządkowaniu działów egzekucyjnych — w sprawie aktualizacji tytułów wykonawczych skarbowych przesłanych do rekwi-

zycji nie są przez większość urzędów skarbowych wykonane i aktualizacja tych tytułów nie odbywa się bezzwłocznie po zamknięciu ksiąg w pierwszej kolejności, bowiem szereg urzędów skarbowych tytułów tych nie zwróciło.

Ponieważ takie postępowanie wstrzymuje akcję uporządkowania działów egzekucyjnych Ministerstwo Skarbu poleca, aby wspomniane tytuły wykonawcze zostały, o ile to dotychczas nie nastąpiło, zaktualizowane i zwrócone właściwym urzędom skarbowym w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 sierpnia 1937 r.

II. Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych z jaką chwilą należy przypisać w tytule wykonawczym koszty zajęcia przyłączającego (§ 67 P. E.) dokonanego kameralnie w urzędzie skarbowym (ustęp 10 cz. IV ok. Min. Skarbu z dnia 12 maja 1937 r. L. D. V. 4663/1/37), czy z chwilą dokonania zajęcia przyłączającego przez organ egzekucyjny, czy też z chwilą otrzymania pokwitowania z odbioru odpisu tytułu wykonawczego z uwidocznioną odpowiednią adnotacją o przyłączeniu, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ponieważ:

1) w myśl uwagi II do § 57 P. E. w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej z kolumny 4 t. j. za zajęcie ruchomości powstaje **z chwilą dokonania zajęcia**,

2) zaś w myśl § 64 P. E. zajęcie uważa się **za dokonane** z chwilą podpisania protokółu przez organ egzekucyjny — za moment powstania skutków prawnych zajęcia, a zatem i kosztów egzekucyjnych uznać należy chwilę dokonania kameralnego zajęcia przyłączającego przez organ egzekucyjny.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *S. Kowalik*,
Naczelnik Wydziału.

708

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 lipca 1937 r.

L. D. V. 36705/4/37

w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym od obrotu dla transakcyj na giełdach mięsnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) upoważnia Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) do umarzania na indywidualne i zaopiniowane przez giełdy mięsne podania płatników 1/3 części podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego:

a) od dokonanych w okresie od dnia 1 stycznia 1936 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. i zarejestrowanych na giełdach mięsnych transakcyj kasowych artykułami dopuszczonymi do obrotu i notowań na giełdach mięsnych pod warunkiem udowodnienia tych transakcyj kartami umów giełdowych spisanymi przez przysięgłych maklerów oraz

b) od obrotów osiągniętych w okresie od dnia 1 stycznia 1936 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. ze sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych w przypadkach, gdy obroty te dotyczą artykułów mięsnych, pochodzących z zakupu towarów wymienionych w punkcie a).

Powyższa ulga może mieć zastosowanie bez względu na to, czy przedsiębiorstwa ubiegające się o nią prowadzą prawidłowe księgi handlowe w rozumieniu postanowień art. 81 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), czy też ksiąg takich nie prowadzą.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

709

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 sierpnia 1937 r.

L. D. V. 36102/4/37

w sprawie świadectw przemysłowych dla odlewni żeliwa.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż wszelkiego rodzaju **odlewnie żeliwa** powinny być zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych, wymienionych w rozdziale XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339).

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Kolanowski*,
Naczelnik Wydziału.

710

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lipca 1937 r.

L. D. VI. 7288/2/37

w sprawie przyśpieszenia weryfikacyj gorzelni rolniczych w kampanii 1937/38.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz rejonów Kontroli Skarbowej.

W związku ze zbliżającą się kampanią gorzelniczą 1937/38 i okresem corocznych weryfikacyj gorzelni oraz z uwagi na przewidywane w kampanii tej utrzymanie gorzelni w ruchu przez dłuższy okres czasu Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

W gorzelniach, które jeszcze w ciągu bieżącej kampanii względnie najpóźniej we wrześniu br. złożą zgłoszenia weryfikacyjne, nastąpić winna weryfikacja najpóźniej:

a) do 15 października br. w okręgach izb skarbowych: w Wilnie, w Nowogródku, w Białymstoku, w Brześciu n. Bugiem i w Łucku,

b) do 1 listopada br. w okręgach pozostałych izb (Wydziału Skarbowego).

W celu umożliwienia gorzelniom jak najwcześniejszego rozpoczęcia ruchu oraz z uwagi na wyznaczenie terminów zakończenia prac weryfikacyjnych należy:

1) przeprowadzić możliwie najwcześniej wstępne czynności do weryfikacyj jak pomiar **odbieralników**, zbiorników magazynowych, zbadanie stanu urządzeń gorzelni itp.;

2) wyznaczać terminy usunięcia stwierdzonych w urządzeniu gorzelni braków, niemających charakteru zasadniczego dla kontroli produkcji i magazynowania spirytusu w okresie po ukończeniu ruchu w gorzelni w kampanii 1937/38;

3) traktować przychylnie prośby o przesunięcie terminu usunięcia stwierdzonych w uprzednich kampaniach braków w urządzeniu gorzelni, o ile pozwalają na to względy należytej kontroli i o ile niezastosowanie się do żądań władz skarbowych nie jest wynikiem zlekceważenia odnośnych zarządzeń;

4) wykończyć pracę biurową w rejonach w ten sposób, aby nie stała ona na przeszkodzie w pracach weryfikacyjnych; sprawy nie wymagające bezzwłocznego załatwienia, należy kierować do rejonów dopiero po ukończeniu względnie po terminach ukończenia prac weryfikacyjnych;

5) ustalić w Urzędach Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych plan weryfikacyj, wyznaczając zawczasu gorzelnie, do których uda się naczelnik urzędu względnie wyznaczony przez niego urzędnik i te gorzelnie, w których weryfikację przeprowadzą urzędnicy rejonowi, przy czym przy opracowywaniu planów podróży urzędników Kontroli Skarbowej należy przede wszystkim uwzględniać podróże dla przeprowadzenia weryfikacji gorzelń;

6) traktować jako pilne sprawy zmian w urządzeniu gorzelni, powodujących potrzebę zmiany zasadniczego protokołu sprawdzenia, a zatem wymagających zatwierdzenia akt weryfikacyjnych przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

711

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 30 lipca 1937 r.

o zmianie okólnika Nr 22 w sprawie przekazów na Szwajcarię.

(Przepisy zmienione uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 26 lipca 1937 r.).

UKŁAD PŁATNICZY POLSKO - SZWAJCARSKI.

Zapłata zobowiązań osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, wobec takichże osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Szwajcarii, oraz za dostawę towarów sprowadzonych na podstawie pozwoleń przywozu, wskazujących na Szwajcarię, jako kraj pochodzenia, może być dokonywana — aż do odwołania — jedynie z zachowaniem przepisów zawartych w niniejszym okólniku.

I.

Wyszczególnione niżej należności winny być wpłacane wyłącznie Polskiemu Towarzystwu Handlu Kompensacyjnego w Warszawie:

1. przypadające osobom fizycznym lub prawnym, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Szwajcarii, z tytułu:

a) dostawy towarów sprowadzonych na podstawie pozwoleń przywozu, wskazujących na Szwajcarię, jako kraj pochodzenia, bez względu na datę przywozu towaru lub datę płatności zobowiązania;

b) dostawy towarów pochodzenia innego niż szwajcarskiego, przywiezionych do Polski przed 24 lipca 1936 r.;

c) świadczeń firm szwajcarskich w obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym;
d) świadczeń za usługi (takie jak komisowe, prowizje, koszty komiwojażerów, koszty transportu, opłaty celne, honoraria i inne świadczenia);
e) innych kosztów ubocznych, takie jak uposażenia, płace zarobkowe, pensje dla przedstawicieli, urzędników i robotników, opłaty za patenty na wynalazki i inne świadczenia analogiczne;
f) kosztów zarządu, tj. ogólnych kosztów administracji poniesionych przez firmy szwajcarskie dla eksploatacji przedsiębiorstw posiadanych w Polsce, bądź to w postaci spółki stowarzyszonej, bądź filii lub agencji;
g) zysków i strat ogólnych, powstałych z transakcyj handlowych, dokonanych w Polsce przez firmy szwajcarskie;
h) procentów i różnic kursowych, powstałych z obrotów handlowych;
i) świadczeń szwajcarskich, wynikłych z dziedziny własności intelektualnej, takich jak licencje etc.

2. przypadające osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w innych krajach niż Szwajcaria, z tytułu dostaw towarów sprowadzonych na podstawie pozwoleń przywozu, wskazujących na Szwajcarię, jako kraj pochodzenia, łącznie z wszelkimi kosztami ubocznymi, związanymi z takimi dostawami.

Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego będzie przyjmować wyżej wymienione wpłaty dla dalszego ich rozliczenia z należnościami za towary wywiezione drogą kompensacyjnego eksportu, w sposób i na warunkach określonych w przepisach, wydanych przez właściwe władze.

II.

Należności finansowe.

A. Należności osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Szwajcarii, z następujących tytułów winny być — na żądanie wierzyciela — wpłacane do banków dewizowych lub za zgodą Banku Polskiego do tegoż banku na specjalne złotowe rachunki zablokowane tych wierzycieli lub wskazanych przez nich banków szwajcarskich:

a) **na „szwajcarskie rachunki ogólne"** — należności z tytułu **dochodów** od ulokowanych w Polsce kapitałów (np. odsetki, dywidendy, udziały w zyskach towarzystw jawnych i komandytowych, odsetki hipoteczne, czynsze najmu i tenuty dzierżawne, renty gruntowe i wszelkie inne czyste dochody), jak również od oddanych w zastaw wierzycielom szwajcarskim papierów wartościowych lub innych wierzytelności finansowych w zakresie, w którym te dochody są przeznaczone na pokrycie dłużnych odsetek;
b) **na „szwajcarskie rachunki reinwestycyjne"** — należności z tytułu całkowitej lub częściowej spłaty **kapitałów wierzytelności.**

Na rachunki powyższe mogą być przyjmowane wpłaty należności jedynie z tytułu dochodów lub kapitałów, należących do wierzycieli szwajcarskich, jeżeli własność lub prawo użytkowania tych wierzycieli powstały przed dniem 26.IV. 1936 r. lub od takich wierzycieli nabyte zostały po tej dacie przez banki mające swoją siedzibę w Szwajcarii albo za ich pośrednictwem przez osoby fizyczne lub prawne, mające siedzibę w Szwajcarii, wreszcie takie, które zostały nabyte przez wspomniane banki lub osoby w ramach przepisów rozdziału II B. niniejszego okólnika. W innych przypadkach wpłaty mogą być przyjmowane tylko za specjalnym zezwoleniem Komisji Dewizowej.

Przy wpłatach należności na podstawie niniejszych przepisów dłużnik jest obowiązany na żądanie banku przedstawić dowody stwierdzające, że wierzyciel ma swe miejsce zamieszkania lub siedzibę w Szwajcarii (np. świadectwo zamieszkania wystawione przez właściwe władze szwajcarskie); banki zwolnione są od żądania takich świadectw tylko w przypadkach, gdy chodzi o osoby fizyczne lub prawne, których fakt zamieszkania w Szwajcarii jest bankowi znany. Ponadto wpłacający winien udowodnić dokumentami (np. akty notarialne, korespondencja, wyciągi z ksiąg itp. (tytuł i istnienie swego zobowiązania oraz fakt, że zobowiązanie to odpowiada warunkom określonym w ustępie poprzednim. W odniesieniu do dochodów od papierów wartościowych, które nie znajdują się w depozycie wierzyciela szwajcarskiego w jednym z banków dewizowych, należy wymagać zaświadczenia („affidawit") banku szwajcarskiego, stwierdzającego, że papiery te znajdowały się w posiadaniu wierzyciela szwajcarskiego przed dniem 26.IV. 1936 r. lub zostały od takiego wierzyciela nabyte po tej dacie przez banki szwajcarskie lub za ich pośrednictwem przez osoby fizyczne lub prawne, mające siedzibę w Szwajcarii. Wreszcie wpłacający winien złożyć pisemne oświadczenie, że dług jego dotychczas nie został pokryty i że wpłata następuje na żądanie wierzyciela. Z dokumentami należy postąpić w myśl zasad ogólnych.

Komisja Dewizowa upoważnia Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe do rozpatrywania i załatwiania we własnym zakresie wniosków o przyjęcie wpłat na powyższe specjalne złotowe rachunki zablokowane wierzycieli szwajcarskich, jak również o przeniesienie na takie rachunki sum wpłaconych na rachunki zablokowane na podstawie art. 12 dekretu Prezydenta R. P. z dn. 26.IV. 1936 r. pod warunkami wymienionymi w ustępie poprzednim niniejszego rozdziału, o ile pochodzą z należności, odpowiadających warunkom niniejszego rozdziału. W przypadkach nasuwających jakiekol-

wiek wątpliwości, wniosek winien być przedstawiony do decyzji Komisji Dewizowej.

Wpłaty na Szwajcarskie rachunki ogólne i reinwestycyjne winny być uskuteczniane w złotych; zobowiązania w obcych walutach należy przeliczać wg kursu giełdy warszawskiej z dnia poprzedzającego wpłatę.

B. 1. Sumy znajdujące się na szwajcarskich rachunkach ogólnych mogą być bez specjalnego zezwolenia zużyte w kraju na następujące cele:

a) pokrycie kosztów podróży i pobytu w Polsce właściciela rachunku i jego rodziny, wspólników oraz osób zatrudnionych w jego przedsiębiorstwie. Na ten cel może być podejmowana na każdy miesiąc i każdą osobę: suma zł 3.000,— w dniu przybycia do Polski, dalsza kwota zł 1.500,— po ukończonych 10-ciu dniach pobytu i zł 1.500,— po 20-tu dniach pobytu; wnioski o wypłaty sum przekraczających te normy winny być kierowane niezwłocznie do Komisji Dewizowej. O wypłatach powinna być dla ewidencji uczyniona wzmianka w paszportach osób, podejmujących pieniądze;

b) zakup obligacyj wewnętrznych pożyczek publicznych oraz obligacyj i akcyj towarzystw polskich z tym, że zakupione papiery muszą być przez bank przyjęte do depozytu właściciela rachunku; wywóz papierów za granicę wymaga specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej;

c) udzielanie pożyczek lub zaliczek zabezpieczonych gwarancją hipoteczną lub inną gwarancją, albo niezabezpieczonych;

d) zakup nieruchomości;

e) pokrycie kosztów konserwacji, naprawy, melioracji, instalacji itp. własności nieruchomej, należącej do właściciela rachunku;

f) pokrycie krajowych podatków, opłat, należności publicznych i czynszów w Polsce, do których uregulowania obowiązany jest właściciel rachunku;

g) wsparcia, świadczenia alimentacyjne i wszelkie bezpłatne dyspozycje na rzecz obywatela szwajcarskiego, zamieszkałego w Polsce, oraz szwajcarskich towarzystw dobroczynności w Polsce;

h) pokrycie honorariów zawodowych oraz pensji i płac pracowników właściciela rachunku, jeżeli te należności nie pochodzą z tytułów wyszczególnionych w rozdziale I niniejszego okólnika.

Użycie sum, znajdujących się na „szwajcarskich rachunkach ogólnych", na zapłatę należności eksporterów polskich za towary może nastąpić tylko za specjalnym zezwoleniem Komisji Dewizowej w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu; również specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej wymaga wypłata na cele wymienione w pkt. g) na rzecz innych odbiorców, niż podanych w tymże punkcie.

2. Sumy, znajdujące się na „szwajcarskich rachunkach reinwestycyjnych", mogą być również bez specjalnego zezwolenia użyte w kraju na cele wymienione wyżej pod a), b), c), d) i e).

Banki, przyjmujące polecenie wypłaty z rachunków szwajcarskich w myśl punktu 1) i 2), winny wymagać przedłożenia odpowiednich dowodów (paszporty, akty notarialne, rachunki, kwity, korespondencja, wyciągi z ksiąg), stwierdzających cel wypłaty. W aktach banku należy przechować dostarczone przez klienta odpisy tych dowodów lub notować ich istotne szczegóły (nazwa dokumentu, nazwisko wystawcy, liczba, data itp.). W przypadku nasuwających się wątpliwości należy sprawę przedstawić do decyzji Komisji Dewizowej.

C. Sumy, znajdujące się na „szwajcarskich rachunkach ogólnych" i „szwajcarskich rachunkach reinwestycyjnych", mogą być przez właścicieli tych rachunków — bez specjalnego zezwolenia — odstępowane bankom, mającym swoją siedzibę w Szwajcarii, lub za ich pośrednictwem osobom zamieszkałym w Szwajcarii.

D. Wpłaty, wypłaty oraz przeniesienia na powyższych rachunkach są wolne od opłaty manipulacyjnej na rzecz Komisji Dewizowej w wysokości $^1/_2$‰, jeżeli nie nastąpiły na podstawie specjalnego zezwolenia Komisji Dewizowej.

III.

Przepisy niniejszego okólnika nie dotyczą należności wierzycieli szwajcarskich i przekazów z wyszczególnionych niżej tytułów, do których należy stosować nadal zasady ogólne:

a) za towary pochodzące i przychodzące z innego kraju, niż Szwajcaria, sprowadzone do Polski po dniu 23 lipca 1936 r. (data uiszczenia należności celnej), z wyłączeniem kosztów ubocznych, jeżeli zapłata tych kosztów powinna nastąpić przez „Zahan" (rozdział I.);

b) przekazy z rachunków zagranicznych wolnych w walutach obcych „nowych";

c) zwroty sum na podstawie okólnika nr 18, ustęp ostatni;

d) przekazy na koszty podróży i cele turystyczne;

e) przekazy na koszty utrzymania i zasiłki;

f) zapłaty za weksle nadesłane do inkasa, które przed wysłaniem za granicę zostały zaopatrzone w adnotację przewidzianą w okólniku nr 26 (ustęp II. p. a) lub b);

g) należności z tytułu ubezpieczeń.

IV.

Przepisy niniejszego okólnika stosują się również do należności osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Lichtenstein, i do towarów

sprowadzonych do Polski na podstawie pozwoleń przywozu, wskazujących na Księstwo Lichtenstein, jako kraj pochodzenia.

V.

Przepisy niniejszego okólnika obowiązują również przedsiębiorstwa i organizacje, którym Komisja Dewizowa udzieliła generalnego upoważnienia do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz (autonomie dewizowe, rachunki walutowe „E" itp.).

Komisja Dewizowa.

Uwaga: okólnik nr 22 z dn. 17 marca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 8, poz. 268) przestaje obowiązywać.

712

OKÓLNIK C 66 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 sierpnia 1937 r.

L. D. IV. 19105/3/37

w sprawie postępowania przy odprawie celnej wywozowej produktów przemiału i otrąb.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Ministerstwo Skarbu komunikuje, że na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 451) podlegają zakazowi wywozu: pszenica, żyto, produkty ich przemiału (mąki, kasze, płatki), owies oraz otręby, pochodzące z przemiału wszelkich zbóż.

2) Wymienione w pkt. 1 zboża oraz produkty przemiału żyta i pszenicy mogą być wywożone za granicę na podstawie pozwoleń wywozu wydawanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Wzór tych pozwoleń został ogłoszony jako załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 lipca 1937 r. („Mon. Polski" z 1937 r. Nr 172, poz. 285 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 689).

Otręby podlegają bezwzględnemu zakazowi wywozu i pozwolenia na ich wywóz wydawane nie będą.

3) Wobec tego, że ustalenie, bez przeprowadzenia analizy, czy zgłoszona do wywozu mąka pochodzi z przemiału pszenicy lub żyta czy też z przemiału innych zbóż, albo czy w rzeczywistości stanowi ona mąkę, czy też otręby, może nastręczać trudności, Ministerstwo Skarbu poleca ażeby, przy odprawie celnej wszelkich produktów przemiału zgłoszonych do wywozu jako mąka, urzędy celne pobierały próbki, chociażby strona złożyła pozwolenie wywozu.

Przy odprawie celnej wywozowej kasz i płatków należy pobierać próby tylko wówczas, jeżeli przesyłki nie są pokryte pozwoleniami wywozu, i jeżeli z zewnętrznego wyglądu kasz i płatków nie można w sposób niewątpliwy ustalić, czy pochodzą z przemiału pszenicy lub żyta czy też z przemiału innych zbóż.

4) Próby należy pobierać w dwóch egzemplarzach, osobno dla każdego rodzaju produktu przemiału zgłoszonego do wywozu za jednym zgłoszeniem celnym.

Jeżeli za jednym zgłoszeniem celnym odprawiany jest przemiał znajdujący się w kilku wagonach, na statku, lub barce to próby należy pobrać osobno dla każdego wagonu lub dla każdych dwustu worków przemiału odprawianego na statku lub barce.

5) Celem przygotowania próby należy, po uprzednim upewnieniu się, iż we wszystkich workach znajduje się przemiał jednakowy, wydzielić z 1/10 ilości worków taką ilość przemiału ażeby na każdy (z dwóch) egzemplarz próby wypadło co najmniej 200 gr.

Wydzielania przemiału z poszczególnych worków należy dokonać za pomocą specjalnego pręta żelaznego, w tym celu wyłącznie przeznaczonego, zaostrzonego z jednego końca i zaopatrzonego w wyżłobienie do napełniania przemiałem po przekłuciu worka.

Wydzielony z poszczególnych worków przemiał należy następnie dokładnie zmieszać na papierze i zsypać do naczyń szklanych, które obowiązana jest dostarczyć strona. Do każdego naczynia należy przymocować kartkę (wzór Nr 16), przewidzianą w § 227 przepisów wykonawczych do prawa celnego, wskazując na niej również nazwisko strony oraz ewentualnie numer pozwolenia wywozu.

6) Po pobraniu prób należy przesyłkę wypuścić za granicę. Zatrzymaniu podlega przesyłka tylko wówczas jeżeli na podstawie zewnętrznego wyglądu można ustalić, że towar podlega zakazowi wywozu (pkt. 1) a strona nie przedstawia pozwolenia na wywóz.

7) Jeden egzemplarz próbki urząd celny prześle do Związku Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu, Aleja Marcinkowskiego Nr 3, drugi zaś egzemplarz należy przechować w Urzędzie Celnym.

Wymieniony wyżej Związek, po zbadaniu i w razie stwierdzenia, że strona wywiozła za granicę bez pozwolenia wywozu produkt przemiału zakazany do wywozu, będzie zawiadamiał o tym właściwy urząd celny, który zarządzi wszczęcie dochodzenia przeciwko stronie o naruszenie przepisów o zakazie wywozu.

8) Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że do wagi podanej w pozwoleniach wywozu należy stosować 5%-wą tolerancję.

9) Okólnik niniejszy ma zastosowanie od dnia ogłoszenia.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski.*
Naczelnik Wydziału.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o rozesłaniu załącznika do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 lipca 1937 r. w sprawie instrukcji pocztowo-celnej.

Załącznik zawierający instrukcję pocztowo-celną będzie rozesłany właściwym urzędom. Pozostałe egzemplarze można nabywać w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w cenie po zł 1,20 za egzemplarz, z przesyłką pocztową zwyczajną zł 1,45, z poleconą zł 1,75.

Komunikat

o sprostowaniu błędu w okólniku L. D. IV. 18212/2/37 z dnia 26 lipca 1937 r.

W Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 663, na str. 963, w lewej szpalcie u góry omyłkowo wydrukowano: „Okólnik T. 91 Ministerstwa Skarbu"; winno zaś być: „Okólnik T. 51 Ministerstwa Skarbu".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 6 sierpnia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi helgijskie	100 Blg.	89,43	89,00
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29½	5,27
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,29	5,26½
Floreny holenderskie	100 Fl.	292,72	291,00
Franki francuskie	100 Fr.	19,92	19,80
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,95	121,15
Funty angielskie	1 Ł.	26,45	26,29
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,25	26.00
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100.20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,80	17,00
Korony duńskie	100 K.	118,04	117,20
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	132,83	131,85
Korony szwedzkie	100 K.	136,28	135,30
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,00	23,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11 69	11,20
Marki niemieckie	100 Mk.	138,00	133,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	99,20	98,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	292,00	292,72	291,28
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,25	89,43	89,07
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,69	11,63
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	118,04	117,46
Londyn	1 Ł.	26,38	26,45	26,31
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,03	27,83
Montreal	1 Dol.	—	5,30	5,27½
Nowy Jork	1 Dol.	5,29	5,30¼	5,27¾
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29¼	5,30½	5,28
Oslo	100 K.	—	132,83	132,17
Paryż	100 Fr.	19,87	19,92	19,82
Praga	100 K.	18,44	18,49	18,39
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,95	136,28	135,62
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł	—	26,25	26,11
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,65	121,95	121,35
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	149,00	146,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5.9244 zł.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

o ogłoszeniu zarządzenia do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lipca 1937 r., w sprawie instruktorów pocztowo-celnych.

Zakłady zaś wreszcie instrukcję powszechnego [illegible] wszystkich w [illegible] [illegible] w Ministerstwie Skarbu w sumie zł 1.200 obejmującą wszystkie [illegible], zł 4,25, z [illegible] zł 1,05.

Komunikat

o sprostowaniu błędu w układzie L. D. IV. 9.138/1/37 z dnia 20 lipca 1937 r.

W Dz. Urz. Nr 25, poz. 17, poz. 962, str. 965, w [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] L. 91 [illegible] Skarbu [illegible] [illegible] L. 91 Ministerstwa Skarbu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 9 sierpnia 1937 roku.

WALUTY	Za	Kupno (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Belg.	89,00	89,35
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,27	5,29½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,26½	5,28
Floreny holenderskie	100 Fl.	290,00	292,57
Franki francuskie	100 Fr.	19,80	19,92
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,11	121,95
Funty angielskie	1 f.	26,29	26,45
Funty egipskie	1 f.	26,00	26,25
Funty tureckie	1 f.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gd.	99,80	100,20
Korony czeskie	100 K.	17,92	17,97
Korony duńskie	100 K.	112,50	113,61
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	131,82	132,83
Korony szwedzkie	100 K.	134,10	136,29
Lei rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,50	28,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,37	11,64
Marki niemieckie	100 Mk.	121,50	124,00
Pengő węgierskie	100 Pen.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	97,30	98,50

Kurs sztabowy 1 grama czystego złota 5,9244 zł.

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	292,00	292,73	291,28
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,91	211,21
Bruksela	100 Belg.	89,25	89,43	89,07
Budapeszt	100 Peng.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gd.	—	100,20	99,80
Helsingfors	100 Mk.	—	11,69	11,63
Konstantynopol	1 f.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	118,04	117,46
Londyn	1 f.	26,26	26,41	26,11
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 L.	—	28,03	27,83
Montreal	1 Dol.	—	5,29	5,27
Nowy Jork	1 Dol.	5,28	5,30	5,26
Nowy Jork (kabel)	1 Dol.	5,28	5,30	5,27
Oslo	100 K.	—	132,81	131,17
Paryż	100 Fr.	19,87	19,96	19,82
Praga	100 K.	18,44	18,49	18,39
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 Kr.	135,95	136,24	135,62
Tallin	100 Kr.	—	—	—
Tel Awiw	1 f.	—	26,29	26,03
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,30	98,60
Zurych	100 Fr.	121,45	121,75	121,15
c) MONETY				
Z złota:				
Ruble złote	100 Rb.	—	[illegible]	[illegible]